

LA PERMANENTA REVOLUCIO

ORGANO
 POR LA PROPAGANDO
 DE LA BOLŝEVISMA-
 LENINISMA
 KVARA
 INTERNACIO
 INTER ESPERANTISTOJ.

REDAKTAJ RESPONDULOJ
 Responsiva: Ange Kjelsø, Rødovre,
 Hvidovrele 18. Tryk Socialistisk
 Arbejdermagasin, København F.

PREZIO
 1 kopeco 0,20 dan.kr. Abono per unu
 jaro 3,40 dkr, 6 monatoj 1,20 dkr,
 3 monatoj 0,60 dkr ktp an egalval.
 Ni ekkaj akceptas int. poŝt. resp. kup.

EDITO - REDAKTO - ADMINISTRADO
 Propaganda Komitato de la Esperantistoj
 por propagandi la bolŝevism-lenin-
 ismon inter esperantistoj. Adresco
 ESPERANTISTOJ DE LA S.A.O., Danio, Kop-
 enhago E, Dava 120.

LA UNUA INTERNACIO DONIS AL NI LA PROGRAMON
 LA DUA INTERNACIO VIGLIGIS LA AMASOJN
 LA TRIA INTERNACIO DONIS EKZEMPLON DE KVARA INTERNACIO
 LA KVARA INTERNACIO PLENUMU LA MONDREVOLUCION!

Svend Johannsen
 Danio 24

PROLETOJ CIULANDAJ UNUIGU!

LA PRINCIPENTARO DE LA LABORISTA PARTIO EN USONO (WPUS)
 MONDO, LA TERA KAJTARO DE LA PERM-REV... KOPENHAGO... 1935

PROLOGO

Je la dua de decembro de 1934 unuiĝis la amerika komunista ligo k. Laborista partio de Ameriko al la nova "Laborista partio de Usono". La unuiĝon antaŭis plurmonata profunda k ambaŭpartia diskutado kies fino esprimiĝis en la jena principdeklaro. Simila evoluo okazis en Nederlando.

LA PRINCIPDEKLARO DE LA LABORISTA PARTIO EN USONO.

PRINCIPDEKLARO DE L.P.U.

akceptita je la unuiĝpartikongreso je la dua de decembro de 1934. La amerika komunista ligo k la Laborista partio de Usono interkonsentis formi fundamente de la jena principdeklaro la Laboristan partion de Usono.

LA RUINIGO DE LA KAPITALISMO.

La kapitalismo kiel sistemo en la stadio de la ruinigo ĉie sekvigas por la amasoj sensekurecon, mizeron, faŝistan teroron k militon. La nuna mondkrizo estas pli ol ĝenerala depresio kutima en la ekonomia cirkulado. Sub la kapitaŭista sistemo de la ekonomiaj k sociaj interplektaĵoj la produktaparato ne plu povas funkcii efike. Ĝi ne funkcias por servi al la homaro sed por profitigi privatajn kapitalistojn k societojn. La kapitalista sistemo ne povas plzevolui la produktivfortojn - ĝi malevolvas ilin. Ĝi ne povas nutrigi la amasojn - enmeze de la superfluo ĝi lasas malsatmorti ilin.

IMPERIISMO K MILITO

La kapitalistaj nacioj kiuj serĉas novajn teritoriojn por investi la kapitalojn, novajn eblojn por kapitalakumulado, malmultekostajn krudaĵojn k bonajn merkatojn por siaj produktoj eniris la imperiisman fazon de sia evoluo. Ĉar ili estas dividintaj la mondon inter si, la batalo je novaj kapitalistaj investiteritorioj, je krudaĵoj k merkatoj ĉiun tagon farigas pli akta. De la dolobo de la krizo devigataj la kapitalistaj nacioj devigiĝis al doganaj, ekonomiaj k valutaj militoj, k al pliarmigo. Tial la degeneracia periodo de la kapitalismo estas signata per aro da plej teruraj bataloj kiujn konas la historio - imperiistaj militoj, militoj por liberigi la koloniopelojn k revoluciaj militoj de la laborista klaso por ties propra liberigo.

FASISMO.

Dum sia pli frua evoluperiodo la kapitalistoj batalis kontraŭ la eklezia k faŭda reakcio k deziris por sia venko la subtenon de la laboristoj k kamparistoj. Dum la ruiniga periodo de la sistemo kapitalista la riĉula klaso nur povas savi siajn profitojn k sian privilegitan situon per konstanta malsuprenigo al la vivindekso de la senpropraĵigita plimulto de la popolo k per ekestigo al militoj. Se la tiel estigita krizo socia estas atinginta sian maksimumon k la laborista klaso pro manko de forta revolucia partio ne povas decide voĉi al revolucia solvo la lab. klaso nem disigas ĝi perdas la konfidon de la meza klaso kies amasoj estas ankau ruinigitaj per la krizo. Sub la rego de la financkapitalo tiukaze sukcesas al la faŝismo mobiligi la rezignantajn elementojn de la meza klaso k ek kelkjan laboristojn sur reacia fundamento. La "stabiligo" do estas atingata por mallonga tempo per pereigo de la laboristaj organizoj, per amasa mortigo al la antaŭestablantoj de la laborista klaso k per la subpremo de ĉia formo kiu esprimas la memstarecon de la klaso. Sub la faŝismo forigas ĉiuj demokratiaj rajtoj. Ĉiuj formoj de demokrateco pereigas. La sindikatoj k ĉiuj aliaj sendependaj organizoj de la laboristoj k kamparistoj estos disigitaj au devigitaj fariĝi pasiva

parto de la ŝtataparato. La strikintoj, la vivindeksoj kaj la
soj ŝiutge plimalaktigas. Vera genro estas spikota ne nur kontraŭ
revoluĉuloj kiuj konfesas esti tiaj sed ankaŭ kontraŭ simplaj labo-
roj kiuj ielpartoprenas veran batalon por sia liberigo. La faŝismo di-
igas la popolon s3mante inter ĝin la plej primitivajn antaŭjuĝojn por
rasismo k naciismo. Tiel la kapitalismo en sia ruinigperiodo aliancas
kun ĉio kio estas arkaa k reakcia k minacas returni tutajn naciojn
sur la nivelon de sovaĝuloj k en la barbarecon.

LA SITUO DE AMERIKO EN LA MONDO.

Per la monmilito fariĝis Usono al la gvidanta imperiista potenco en la
mondo. Ĝi transprenis la gvidantan rolon en tempo kiam la kapitalismo
jam komencis degeneracii k do la antagonismo inter la grandaj potenco
pliakriĝis. La usona imperiismo ne povas ekspansii pluen sen ke ĝi unu-
flanke disturbas la potencejojn de la aliaj imperiistaj ŝtatoj k ali-
flanke terure malaltigas la vivindekson de la milionaj enloĝantoj en
Usono, Sudameriko, Eŭropo k Azio ki uĝn ĝi direkte aŭ nedirekte eksplua-
tas k tributigas. Per la ekspansio de sia potenco la usona kapitalismo
transigas la malstabilecon de la kapitalisma mondsistemo al siaj propraj
fundamentoj. Ekonomio k politiko en Usono ĉiam pli dependas de militoj,
revoluĉoj, krizoj en aliaj mondpartoj. Tiuj kondiĉoj tre atakas la dive-
ersajn klasojn, aliigas la klasrilatojn, akriĝas k rapidigas la diferen-
cion inter la klasoj k apertas la vojon por rapidega revolucia evolucio
de la laborista klaso. En la esenco de la potenco de la usona imperiismo
mem estas la estas la neeviteblaj konfliktoj kiuj anoncas ĝian
katastrofon.

LA ROOSEVELTPROGRAMO.

La R-programo estas esence la programo de la monopolkapitalismo, - ĝi
koncentras la potencon k riĉecon en la manoj de ĉiam plie malgrandiĝan-
anta nombro de financuloj k industriestroj. Ĝi plibonigas malferman ali-
ancon inter industrio, registaro k bankoj. Ĝi plifortigas la monopoli-
listajn tendencojn per la "codes" kaj rekomendas la ŝtaton kiel juĝist-
on por konfliktoj inter laboro k kapitalo. Ĝi provas lagi la sindikatojn
al la ŝtataparato kapitalistan, disigas strikojn per la mensaĝo pri
la nepartieca mildigo al la diferencoj per la registaraj aparatoj
k atakas batalemajn laboristojn k organizojn. Ĝia grandega militorganiz-
programo devas servi k estigi ilon kontraŭ la nekontentaj partoj de la
propra enloĝantaro k estigi batalilon por la usonaj interesoj imperi-
istaj kontraŭ tiuj de aliaj nacioj en la militoj kiuj ja estas neevite-
eblaj dum ankoraŭ ekzistas la kapitalismo.

LA SOLA ELIRVOJO.

Pro la kapitalismo, la pliakraĝantaj krizoj, la pligrandiĝanta senlabore-
eco, k mizero, faŝismo, milito k kaoso, kiuj ne nur vojas al decida kata-
strofo de la kapitalisma sistemo sed ankaŭ al returno en la barbarecon
ekzistas hodiaŭ nenia elekto. Oni devas forigi la antagonismon de la
kapitalismo mem, forpreni la proprajn k la kontrolon pri la krudajoj
produktado k distribuado al la varoj for de la privataj k korporaci-
oj por ke ili servu al la bezono de la homaro k ne al la profito de la
kapitalistoj, k tiel konstrui socialistan socion. Tiel - nur tiel - povas
la amasoj en la moderna mondo atingi riĉon, liberon, pacon k sekuron.

LA LABORISTA KLADO K ĜIAJ KUNBATALANTOJ.

La centra pozicio enmeze de la sociaj fortoj kiuj estas mobiligendaj
por detruo la kapitalistan ŝtaton k la kapitalisman ekonomisistemon
por efiki la transigon en sciencan socialistan socion apartenas al
la laborista klaso. Sed ĝi bezonas la subtenon per la aliaj partoj de
la socio kiuj ankaŭ estas ekspluatataj k subpremataj. Partoj de la meza
klaso, ĉa ŝuldiĝantiĝintaj kamparistoj, la negroj kiel persekutata raso,
la koloniaj k preskaŭkoloniaj popoloj en la usona imperio - tiuj estas
la kunuloj de la usonaj laboristoj en la batalo kontraŭ la komuna mal-
niko. Nur per socialista revolucio ĉiuj grupaj de laboristoj, ĉiuj
subpremataj klasetoj en la popolo povas esti liberigataj de minaco,
mizero k tiraneco.

LA KAPITALISTA ŜTATO K LA DEMOKRATECO.

Tiu liberigo nur povas esti la frukto de venko en revolucia batalo. La

LA PERMANENTA REVOLUCIO.....TRIA KAJERO.....KVARA PAGO

kredo ke ni vivas en libera demokrata socio en kiu gravaj ekonomiaj ŝanĝoj povas esti atingataj per persvado, eduko, laŭlegaj k parlamentaj metodoj estas iluzio. Tia kredo devas esti en ĉiu kapitalista socio iluzio, en ĉiu socio kiu konsistas el diversaj soci ekonomiaj klasoj. Libero nur estas faktigebla en socio kiu fundamentas sur la ekonomia k socia egalo de ĉiuj kiuj ĝin formas, sed neniu socia k ekonomia egal estas ebla se la produktiloj k la distribuado al la produktoj ne strasub la kontrolo de la socio kiel tutaĵo. La kapitalista socio en kiu malgranda minoreco posedas k kontrolas la produktilojn estas - k povesti nenio alia - kapitalista diktatoreco. La politikaj formoj de la kapitalisma socio - monarkio, demokratio, militdiktatoreco, faŝismo - estas nur la ilo per kiu esprimas sin la fakta diktatoreco de la kontrolanta minoreco. La ŝtato aŭ la registaro do estas nur la ilo per kiu la reganta klaso efikas k rezervas sian diktatorecon k subpremas la laboristan klason. Tial necesas por atingi ŝanĝojn en la ekonomiarilatoj ke la laboristoj en urbo k kamparo havigas al si la kontrolojn pri la ŝtata potenco per revolucia vojo. Tio estas politike necesa fazo.

LA KONKERO AL LA POTENCO. LA LABORISTA ŜTATO.

La okazo por la ekregado de la laboristoj venos en la daŭro de la disigo de la kultura k ekonomia vivo sub la diktaturo kapitalista. Favorigata per la kraskanta, per la krizo efikita nekontenteco, gvidata per revolucia partio k subtenata per ĉiam pli granda k ĉiam pli gravaj partoj de la popolo ekkonkenos la laboristaro la potencon k finigos la detruantan eston de la kapitalista diktatoreco.

La plej fundamenta, dum la daŭro de la komuna akciono de la laboristoj estigita instrumento estos la sovetoj. La sovetoj kiuj reprezentas la majorecon de la laborista, socie produktiva - parto de la popolo estas la organoj kiuj mobiligas la laboristojn por la revolucia atako. Ili estos ankaŭ la organo izformo por la ŝtata potenco post la venko.

Per ilin k ne per la ekzistanta registara aparato kiu reprezentis la interesojn de la posedanta klaso faligos la laboristoj la diktatorecon kapitalistan k transprenos la potencon politikan. La laboristoj forigos la tutan masinaron de la kapitalista ŝtato por ke ĝi fariĝu nezeble por kontraŭrevolucia laboro k ĉar ĝi kiel ilo por la estigo al la nova ordo taŭgas nenion. La sur la sovetoj bazanta laborista ŝtato anstataŭos ĝin. Dum ĝi rezervas la malrialsajn k esence demokratecajn rajtojn k iom post iom etendas ilin, ili estas pliaj ol iam sub la kapitalista diktatoreco. funkcios la laborista ŝtato kiel diktatoreco de la reganta klaso kontraŭ ties malamiko.

LA ROLIGO DE LA REVOLUCIA PARTIO.

Por la venko de la laborista klaso estas la ekzisto de revolucia partio de treega graveco, ja, ĝi devas esti kondiĉo. La klasbatalo funkcias per la armiloj de la klasoj. La laborista klaso kiel tutaĵo - k speciale ĝiaj aliancintoj elia aliaj partoj de la popolo - ne estas tre homogena. Sen la revolucia partio la plej kuragaĵoj ne povas ricevi lajn sukcesojn.

La lab. kl. estas fendita per specialaj interesoj de kasto, religioj, nacioj, rasoj, seksoj, juneco, per sin kontraŭbatalantaj rezervaĵoj kiel tutaĵo ne povas estigi la batalplanon k estru la batalon. Por tio necesas generalaro, avangardo, ne nomigita se supre sen eblo de kontrolo k konsento per la trupoj sed pro pruvita kapablo de la batalantoj mem nomigita. Tiu generalaro estas la revolucia partio. Ĝi ampleksas la plej progresintajn, plej sindonemajn k plej batalemajn laboristojn k unuigas ilin sur la bazo de pruvitaj principoj k kunfandas ilin per plej severa disciplino.

La revolucia batalo de la laborista klaso povas esti venkanta nur tiu kazo ke la marksisma partio estas haviginta al si la konfidon k la subtenon de la plimulto de la laborista klaso k gvidas ilin al atako. La unuecfrento de la diversaj laboristaj partioj k organizoj povas, kunfandita en la sovetoj, mobiligi la laboristojn k gvidi komencajn akcionojn eĉ tiam kiam la revolucia partio nur estas subtenata per malplimulto el la laborista klaso. Sed ĝia gvidado al la konduto de la sovetoj estas necesa kondiĉo por la revolucia faligo al la kapitalista reĝimo k al la plifortigo de la laboristaro. La revolucia partio pro sama neceso gvidos la proletaron post la venko dum la konsolidigo de

LA PERMANENTA REVOLUCIO.....TRIA KAJERO.....KVINA PAGO

Ĝia potenco, dum la organizado al la socialista ekonomio, dum la subpremo al internaj kontraŭrevolucaj malamikoj k dum militoj de la laborista ŝtato kontraŭ imperiistaj ŝtatoj. La rolo de la partio kiel gvidanto de la klaso restos ĝis tiam kiam ĉiuj formoj de la klasa organizo inklude de ŝtato k partio estas forigintaj en la socialista socio.

LA LABORISTA PARTIO DE USONO. principoj

La L.P.U. fundamentas sur la firmaj principoj de revoluciaj teorio k praktiko kiuj estas estigitaj de Marks k Lenin k provigis per la klasbata internacia mezuro, speciale per la rusa revolucio en oktobro de 1917. La L.P.U. opinias ke estas ĝia devo apliki tiujn principojn en la nuna historia situacio. Ĉar estas ĝia ĉeftasko la venko pri la malamiko en la propra lando, -la faligo al kapitalista registaro en Usono - provos la partio unue pruvi al la laboristaro en Usono k al ĝiaj alianciloj ke la apliko de la revoluciaj principoj de la marksismo estas ĉi sola ilo por kontentigi iliajn historiajn interesojn k bezonojn. Ekirante de tiuj principoj la L.P.U. unue volas valorigi la internajn fortojn de usona tradicio k historio k adapti sian taktikon al la konkreta situo al la reala fortporportio de la klasoj en Usono.

La L.P.U. estas la libera organizo de la klaskomscia avangardkies anoj estas kunfanditaj per la en ĉi tiu deklaro esprimita idesistemo. Ĝiaj organizaj principoj estas demokrateco, centralismo k disciplino. Libera diskutado pri ĉiuj partiproblemoj, k libera kritiko, inklude de la kritiko je la gvidantaro, estas la rajtoj de ĉiu partiano. La gvidantaro ĝis al la Nacia Komitato estas libere elektata, kontrolata k povas esti demisiigata per la membraro.

La partikongreso estas la plej alta instanco de la partio k ĝiaj decidoj estas devigaj por ĉiuj partimembroj. Ĉiu membro havas la devon gardi la parti- k akciodisciplinon. La administrado al la partio estas centralisma. La pli malsupraj instancoj dependas de la pli supraj. La en la partikongreso elektita Nacia Komitato havas kiel reprezentanto de la tuta organizo la plej altan aŭtoritatecon. Ĝi rajtas agadi kiel la partio k devigi la pli malsuprajn instancojn al disciplino. La en fremdaj organizoj laborantaj partimembroj estas sub la kontrolo de la koncerna partikorporacioj.

Ĉiam k sub ĉiuj kondiĉoj la L.P.U. rezervas sian sendependecon, organize k politike. En ĝiaj rilatoj al aliaj politikaj organizoj, en unuecfrontakcioj aŭ en aliaj formoj de kunlaboro rezervas la partio al si la rajton al kritiko k principe malaprobas ĉiujn ne-atak-kontraktojn dum ĝi aliflanke tamen rezervas la disciplinon en komunaj akcioj.

LA FUNDAMENTOJ DE SOCIALISTA SOCIO.

La plej grava el ĉiuj ekonomiaj agoj kiujn devas fari la revolucia registaro en sia komenca periodo estas la ekspropriigo k socialigo al ĉiuj industriaj k teraj monopoloj, minoj, fabrikoj, ŝipkonstruejoj, ĉiuj publikaj institucioj, fervojoj k aliaj organizitaj trafikiloj, ĉiuj bankoj, kreditejoj, orprovizejoj k aliaj servoj kiujn la revolucia registaro opinias necesaj por konstrui la fundamentojn de la socialista socio. Tiu socialigo nur estas kontraŭ malgranda areto de finaculoj, bienuloj k industriestroj kies privata kontrolo pri la produktado en la lando estas la kaŭzo de la malsato, senlaboro, sensekuro de la granda amaso de ĉi popolo.

La socialigpolitiko ebligas disponigi al ĉiu laborema laboristo bone pagitan laborejon, lin gardi je senlaboro k industria risko, maljuno k malsato. Ne neceso por la laborista ŝtato agadi kontraŭ la malgrandaj proprajuloj. Oni povas atendi ke le ekzemplo de wociaj k personaj avantaj agoj de la socialista produktorganizo/ilin gvidos al libervola kolektivigo. /k la subteno per la lab. ŝtato...

La socialismo volas liberigi la produktfortojn por ke ili servu al la bezono de la homoj, ĝi volas ebligi al la produktado labori laŭ racia plano rilate al aktualaj sociaj necesoj. Ĝi volas ebligi la uzon de ĉiuj teknikaj plibonigoj. La libetempo k la edukeblo kiuj kunas ĉi tiuj materialajn plibonigojn kune kun la forigo de la malviva pezaĵo de la senseca kapitalista kulturo ebligas ĉian individuan volon por vera kultura evoluo.

LA CELO SENKLASA SOCIO.

Samtempe kun tiuj materialaj k kulturaj ŝanĝoj pluigos la ekstermo al

LA PERMANENTA REVOLUDIO.....TRIA KAJERO.....SESA PAĜO

Ĉiuj socie senutilaj k parazitaj klasoj k grupoj. La tuta enloĝantaro de iu lando aliĝos en kunularon da liberaj produktantoj kiu posedas la tutan produktilaroj k krudajejaron de la socio. La neceso subpremi la socie fremdajn (parazitajn) klasojn foriĝos kune kun la forigo de la klasoj mem. Per tio ankaŭ foriĝas la neceso de la ŝtato - eĉ de la laborista ŝtato. La plej nobla objekto de la homa celado - la senklasa soc kiu enkondukcs novan epokon por la tuta homaro - estos atingita. La laborista klaso povas konstrui la senklasan socion nur fundamente de la internacia laborpartigo k internacia kunlaboro. La L.P.U. ne nur volas gvidi la laboristaron de Usono al la revolucio sed ankaŭ kubiĝi kun la laboristaro en tutmondo por efiki la tutmondan revolucion k konstrui la mondsocialismon. La modernaj produktadfortoj memdevigis la kapitalismon transiri la naciajn limojn. La imperiismo, mem estante rabulforto, ne povas konstrui harmonian socion. La tutmonda socialismo estas la sola solvo por la senordo k konfliktoj en la tuta mondo, k ankaŭ por la ĉefaj antagonismoj interne de la diversaj nacioj. La socialisma socio racie utiligos la naturajn krudajarojn por solvi la konflikton inter la fakta evoluo de la produktivfortoj k la artefaritaj naciaj limigoj, ilin k la produktilaron en la tuta mondo ĝi utiligos en la intereso de la tuta homaro. Ĝi donas al ĉiuj individuoj k nacioj la rajton al libera kultura memdecido k memevoluo. La mondsocialismo forigos la kaŭzojn de la internaciaj militoj kiu sub la kapitalismo minacas gvidi la homaron fakte al barbareco aŭ eĉ al tuteca forigo.

KRITIKO JE LA EKZISTANTAJ PARTIOJ.

Ĝa fondo al nova partio estas la sola eĉo atingi la revolucion unuecon se la partio havas kiel bazon ĉi tiun programon. La provo kunfandi la programojn k taktikojn de la jam ekzistantaj partioj gvidus al sen-sencaĵo, ĉar zorgema analizo montras ilian malĝustecon k nesufiĉecon.

LA SOCIALISTA PARTIO.

La socialista partio ne estas revolucia sed reformista k pacifista. La plej fundamenta eraro de ĉiuj aloj de tiu partio estas ilia malĝusta opinio pri la naturo de la ŝtato k pri la kolonia problemo. El tiuj sekvas ties parlamentaj iluzioj, ties opinio ke la laboristoj en la kadro de la ekzistanta ŝtato povas konkleri la politikan potencon, ties fatiŝismo per kiu ĝi volas savi la kapitalisman demokratecon, ties politiko pri la kunlaboro de la klasoj k ties perfido al la koloniaj revolucioj k ribeloj. Ĝi estas membro de k obeas al la bankrota Dua Internacio, kiu devas respondi por la konduto de la laboristaro okaze de la lasta milito, k ties ĉefa sekcio, la germania, socialdemokrata partio malkŝe helpis al la kapitalistoj subpremi revoluciajn ribelojn de la laboristoj k tiel helpis al la sukceso de la faŝismo. La socialista partio ne gvidas ian batalon kontraŭ la reakciaj elementoj en la sinokalkulata movado, ja, eĉ gravaj partoj de la partio estas en direkta alianco kun tiaj elementoj. Kvankam hodiaŭ kiel dum aliaj epokoj la partio enhavas multajn maldekstrulojn, kontraŭbatalas la potenca dekstra alo de la partio ĉiujn maldekstrajn tendencojn. La radikalaj frazoj de la centrismaj alo, kiu estas reprezentata per la gvidantoj de "Militant", devas kaŝi esence reformisman tendencan, k kapitulaciojn antaŭ la dekstra alo. La partio k la Dua internacio al kiu ĝi estas membro, do servas por eviti la konsekvancon evoluon de la laboristoj al la revolucia opinio. La vere revoluciaj laboristoj en la socialista partio do nur povas eviti la sekvojn de sia membreco se ili foriras de la reformistoj k socialpatriotoj k aliĝas al la L.P.U. k al la nova internacio.

LA KOMUNISTA PARTIO.

La akcepto de naciisma k tial nerevolucia teorio, kune kun la forigo al la laborista demokrateco en la Tria internacio k ties eekcioj estas la plej ĉefaj kaŭzoj por ties ruiniĝo k degeneracio. Post kiam la stalinista burokrataro en K.P.S.U. kiu meĝanike regas pri la III. Internacio, forinis de la firma fundamento de revoluciaj principoj, ĝi ĉie faras centrisman zik-zak-politikon, kiu ekz. en Usono ampleksis de la oportunistaj klopodoj je la ekbatiĝo al etburĝa "Tria partio M. (de La Collette), ĝis al sektismo k ultra-(ega)maldekstrismo k radikalismo. Ĝi ne eto da partidemokrateco ekzistas en la internacio aŭ ties sekcioj. Ties sekcioj faris la fendiaktikon en la sindikatoj, k aliaj amasorganizoj (komparu S.A.T., -I.P.E.), la politikon pri la estigo al sektecaj

sindikatoj (flanke de la reformismaj sindikatoj), ili predikis la teorion pri la socialfasismo, k sekvis la taktikon, postuli la unuan tagon la unuecan fronton "nur de malsupre" k je la alia tago formigi la unuecan fronton tute formale sed "nur de supre" k ili subskribis ne-atakontraktajn kun la reformistaj gvidantoj, ili uzis krimajn fiajn metodojn en la laborista movado ordonante ofte al siaj membroj disigi kunvenojn kunvokitajn de aliaj laboristaj organizoj k ataki la paroladantojn havantaj alian politikan opinion. En iliaj propraj vicoj ĉiu persona opinio estas subpremata k la burokrataro regas absolute. La Kominternio k ĝiaj sekcioj estas tutece k mekanike regataj de la Kompartio soveta. Kiam por ion da tempo la revolucia tajdo en la aliaj landoj malgrandiĝis, necesis por la sovetaj laboristoj koncentrigi ĉiujn fortojn je la ega tasko konstrui la fundamenton de la socialista socio en Sovetio, atendante baldaŭ ricevi sufiĉan helpon de la laboristoj en la aliaj landoj kiam la venonta revolucia tajdo estos helpinta al ili konkeri la politikan potencon. Sed dum tiu problema tempopunkto la gvidantoj de la Kompartio soveta opiniigis anstataŭ minimume fundamente la socialismon en Sovetio kiu ja estas grava parto por la tutmonda socialista movado, ke la socialista socio estas ankaŭ konstruebla en Sovetio sole, (teorio pri la socialismo en unu lando), malgraŭ ke la revolucioj en la aliaj landoj ne okzis, k ke la konstruo k defendo al la "socialismo en Sovetio" estas la unua - plej proksima - k fine la sola tasko de la tutmonda proletaro. Ĉi tiun vidpunkton mekanike ankaŭ devis akcepti la komunistaj partio en la aliaj landoj k dum tiu procezo la restoj de la partidemokrateco forigis. Anstataŭ ke tiuj partioj koncentris sian atenton k energion antaŭenigi la revolucian movadon k faligi la kapitalisman sistemon en siaj landoj, ili estis preskaŭ nenio plu ol agitadgrupoj destinitaj al la t.n. defendo al Sovetio k al la pacifista "propagando" kontraŭ milito k fasismo" ktp.

Ilia degenerado k malatento je la tasko plenumi la revoluciojn en la landoj kapitalistaj, malfortigis la veran defendon al Sovetio k helpis al la malvenko de la laboristoj en la aliaj landoj. Tion ja montris la germania K.P. Kiam Hitler ekregis. La vera defendo al Sovetio k la subteno al tiuj revoluciuloj en la S.U. kiuj batalas por la reformo de la sovetaj ŝtatoj k por la revivigo al la bolŝevista partio de la Lenina epoko kiu fundamentis sur la principoj de la revolucia internaciismo k laborista demokrateco do dependas de la konstruo al novaj revoluciaj partioj k de konstruo al nova revolucia internacio. Por fakte ĉiujn tiujn celojn ni destinas nin kun ĉiuj niaj fortoj al la konstruo al vera revolucia partio en Usono.

CENTRISMAJ POLITIKAJ GRUPOJ.

La L.P.U. decide malaprobas centristajn organizojn k tendencojn kiuj volas interpacigi la revolucian marksismon k la reformismon k pozicias sur la "ora meza vojo", ĉu ili estas internaciaj, ĉu naciaj. Malgraŭ ke la L.P.U. estas preta kundaboni kun ĉiuj grupoj kiuj evoluas de la reformismo aŭ centrismo al la revolucia marksismo ĝi neniam konsentos kun interpacigo kun reformisma aŭ centrista politiko.

SINDIKATAJ K MEZKLASULAJ PARTIOJ.

Nuntempe estas la Farmer-labour-party-movado en usono malforta nekonservenca. Sed eblas ke ekstiĝas tre "radikala" Farmer-Labour-Party-movado aŭ kombino inter kamparista, sindikata k mezklasula movadoj kiuj provos reformi la kapitalismon.

Rilate al la pritraktado al tiuj problemoj staras la laborista movado antaŭ komplikita problemo. Estas la tasko de la revoluciuloj konstrui propran partion k ne partopreni la konstruadon al ia reformpartio.

Dum la periodo de la kapitalisma ruiniĝo la reformistaj partioj ne povas ludi progrescan rolon kiu ili ludis antaŭ jardekoj. Hodiaŭ povas ekonomiaj k politikaj rajtoj nur per plej decida k militisma klasbatalo esti forprenataj de la kapitalistoj. Cetere estas ĉiu partio kiu diras ke ĝi reprezentas du aŭ eĉ pliajn klasojn esence nur etburga partio k estas ĉiunomente preta kapitulacii antaŭ la grandkapitalistoj. Ni ne kredas ke la usona laborista klaso neeviteble devas trairi la spertojn kun la reformistaj partioj, ke ĝi aŭ povas transsalti tiun etapon aŭ povas ĝin fari al mallonga periodo. Alia danĝero por la etburgaj reformistaj movadoj nuntempe estas tiu - ili facile fariĝas la viktimo de la

demagogiaj alvokoj; ŝovinismaj paroloj k' reakciaj pensoj pri la klas-harmonio kiu estas la ekkonilo de la faŝisma movado. Aliflanke la membroj de tiaj grupoj estas vere baroj de socia maltrankvilo k kontr aŭeco kontraŭ la ekzistanta ordo.

La L.P.U. ellaboros sian taktikon je tiaj movadoj k grupoj sur la bazo de ties fundamentaj principoj. La tie starantaj devas esti gajnotaj po subteni la revolucianmovadon. Per teorio k historia ekzemplo montros a ili la revolucia partio - speciale per sia propra aktiveco - ke la faktaj konsekvencoj de la politiko de la reformistaj movadaj ĉi tie kiel en ĉiuj aliaj landoj direkte kontraŭas al iliaj propraj celoj, ke ili helpas rezervi la kapitalismon k tial antagonas la interesojn de la laboristoj. Por ke ĝi efike plenumu la nomitan taskon devas la revolu- olucia partio ĉiam rezervi sian politikan k organizan purecon k memstar arecon.

LA NOVA INTERNACIO.

Laŭ ĝia esenco la laborista revolucio havas internacian karakteron. Se ĝi komencas en unu aŭ kelkaj landoj ĝi devas tuj en la aliajn ĝis kiam ĝi ampleksas la tutan mondon, k' ekestigas la socialismon kiel tut- mondan sistemon. Tial la revolucia partio devas esti internacio kun sekcioj en ĉiuj landoj. Por ni do necesas estigi revoluciajn partiojn en la tuta mondo k unuigi ilin al nova internacio. La necesoj de la laborista movado en pli fruaj epokoj gvidis al la estigo de la unua k pli malfrue - de la dua internacio, k postulis la estigon al la tria kiam la dua en la milita k postmilita epoko estis perfidinta la prol- etaron. Hodiaŭ estas la ekzistantaj Dna k tria internacioj bankrotaj. La problemo pri la tutmonda organizo ne estas solvebla per kunfandiĝo de la du internacioj aŭ per internacio kiu fundamentas sur miksaĵo el la bankrotpolitiko de ambaŭ. Nova, t. e. Kvara internacio kiu fundame- entas sur la de Marks k Lenin estigitaj strategiaj k teoriaj principoj k kiu reprezentas la historian kontinuecon de la internacia laborista movado revolucia k aplikas la nomitajn fundamentajn principojn je la la historiaj ekzistaĵoj de la nuna sistemo estas konstruenda. La L.P.U. estas preta estigi amikajn rilatojn al ĉiuj grupoj k organizoj kiuj rekonas la saman kiel ni k kune kun ili kunlabori je la plej eble baldaŭa estigo al nova internacio.

LA BATALO KONTRAŬ LA IMPERIALISMA MILITO.

La L.P.U. gvidos regulocian batalon kontraŭ la milito kiu estas nur forigebla per forigo al la socisistemo kiu estigas ĝin. Ĝi batalos per ĉiuj rimedoj je kiuj ĝi povas disponi por eviti la estigon de nova imperiisma milito. Ĝi kontraŭbatalas la ideon ke estas la intereso de la laboristoj subteni la defendon al la (kapitalisma) "patrio" ĉar tiu ideo ja fundamentas sur la komuneco de la klasintereso, komuneco, kiun malebligas la kapitalismo per sia naturo mem.

Neniel la L.P.U. subtenos ian de la kapitalista registaro de usono(?) gvidatan militon, kontraŭe ĝi kontraŭbatalos aktive tian militon k agad- os ne por la venko sed por la malvenko de la kapitalista registaro.

La L.P.U. malakceptas la utopiajn k uluziajn ideojn de la pacifismo. Ni subtenos la militojn de la subprematoj kontraŭ la subpremantoj, de la sklavigitaj popoloj kontraŭ ties imperiismaj ekspluatantoj, de la koloni- nioj kontraŭ tiuj kiuj lasas ilin en sklaveco, ni subtenos la militojn de la naciobj, rasoj k minorecoj kiuj suferas sub la jugo de iu reganta klaso. La politiko de la pasiva rezistenco estas tute netaŭga kdel batalilo kontraŭ la imperiisma milito, eĉ se tiuj kiuj ĝin aplikas estas la plej kuraĝaj k sinceraj.

Tia politiko validas ankaŭ kaze de milita alianco inter Sovetio k Usono (Tian aliancon povas Sovetio sub certaj kondiĉoj ne eviti.) Tialkaze la L.P.U. je samtempa senkondiĉa subteno al la sovet-laborista ŝtato

(*) La franca "komunista" partio voĉdonis ĉe la lastaj balotoj kontraŭ la elspezoj por la armeo - sed ne pro tio ke ĝi estas armeo de kapit- alista, imperiisma ŝtato sed nur (!) pro tio ke estas ankoraŭ faŝistoj en la armeo!

Plue ĉiuj "komunistaj" partioj voĉdonis en la parlamentoj por la sank- cionoj kontraŭ Italio, t. e. por la ekonomia milito de la angla imperiismo kontraŭ la itala imperiismo. Ĝi tiuj partioj estas sekcioj de Komint- erno!

montras la perfidajn intencojn de la registaro de la usona imperiismo en ĉi tiu alianco k alvokos faligi ĝin k anstataŭigi ĝin per revolucia laborista registaro kiu s'osie povas alianci kun Sovetio kaj al ĝi senlima subteno.

LA DEFENDO AL SOVETIO.

Sovetio estas laborista ŝtato k fanalo por la entuziasmigo de la laboristoj en tutmondo. Malgraŭ ĉiuj malfacilaĵoj kiuj estiĝis per la izolo ĝi flanke de la ringo de kapitalismaj malamikoj plenumis la ruŝaj laboristoj jam mirindaĵojn k pruvis nedubiginde ke la transplana socialisma produktado superas la kapitalisman produktadon eĉ en ties plej granda konjunkturo. La senkompata defendo al Sovetio estas la devo de ĉiu laboristo k de ĉiu progresema homo. Ĉiu provo de la imperiistoj de iu lando ataki aŭ subfosii Sovetion trovos la revoluciulojn en L.P.U. defendi ĝin nepre.

Esence la vera defendo al Sovetio ne povas esti fundamentata sur la Ligo de Nacioj, Ne-atak-kontraktoj aŭ similaj aferoj, sed nur sur la sukcesintaj laboristaj revolucioj en la aliaj landoj.('')

LA ĈEFA TASKO.

de la L.P.U. La plej ĉefa k direkta tasko estas la mobiligo al la amasoj en Ameriko por la batalo kontraŭ la imperiismo k la preparo por ties faligo. Por tiu celo laboros la partio en ĉiu amasaj organizoj de la laboristoj k kamparistoj k subtenos ilin ĉe ĉiuj direktaj praktikaj bataloj, strikoj, demonstracioj, amasaj akcioj, por socialaj plibonigoj k sekurigoj, batalo kontraŭ la linĉo, lokofito, ktp, k proveŝ doni al ili gvidadon. La L.P.U. per propraj kandidatoj k propraj programoj partoprenos la balot- k elektkampanjojn, sed tamen sen semi la danĝeran iluzion ke la laboristoj per tiaj rimedoj povas atingi sian liberigon.('')

Balotkampanjoj servas ĉefe por la revolucia propagando. Niaj kandidatoj kiuj estos elektitaj en la parlamentojn aplikos sian situon por malkaŝi la mensogon pri la kapitalista "demokrateco" k antaŭenigi la amasan movadon de la laboristoj. La L.P.U. gvidos konstantan propagandon p. or instrui al la avangardo de la laboristoj la principojn de la revolucia marksismo. Ĉie ĝi pruvos la aplikeco de siaj principoj k sia taktiko k sian rajtigitan postulon je la gvidado al la amasaj laboristaj movadoj.

LA SINDIKATOJ.

La sindikatoj estas la elementa bazo por la defendo de la laborista klaso kontraŭ atakoj kapitalistaj. La ĉefaj sindikatoj estas tiuj en la grandaj entreprenoj, muelilejoj, fabrikoj k minoj de la bazaj industrioj. ("ŝlosilaj industrioj").

La partio enpenetros en la sindikatojn de ĉiuj specaj laboristoj por aktivigi iliajn batalojn k formi la batalojn al politikaj. La plej grava celo de la L.P.U. rilate al la sindikatoj estas, konsciigi al ili la klasbatalon k kongruence je tio helpi al la evoluo de batalema gvidantaroj. Por tiu celo ĝi estigos mapacigeblan batalon kontraŭ la reakcia oficistaro en la sindikatoj. Ni instigos al la laboristoj en la sindikatoj batali kontraŭ la manstareco, korupcion, gangsterismon de la sindikataloj k kontraŭ la de la gvidantoj evidente ĝanta emo je la kunlaboro inter la klasoj. La L.P.U. postulas la kontrolon "de malsupre" k la sindikademanaron. Ĉi iniciatos la organizon al la "maldekstraj" k progresemaj elementoj por la batalo por militeca, klasbatala politiko k gvidantaro en la sindikata movado.

La L.P.U. propagandas la unuecon de la sindikatoj ĉar sindikata skismo faciligas al la faŝismo k reakcio la antaŭenmarŝon. La L.P.U. kontraŭbatalas la politikon de la Komunistaj partioj estiĝi sindikatojn sur la pagso kiuj ne estas veraj amasaj organizoj. La L.P.U. favoras la organizadon de la laboristoj en la American Federation of Labour resp. ties aliĝintaj sindikatoj kie tio estas ebla ĉar la A.F.L. estas vera amasa organizo k la tendenco de la sin nun organizantaj laboristoj havas

(?) komparu kontraŭe la perfidan sintenon de la franca "komunista" partio rilate al la franca-sovetia kontrakto! ('') komparu kontraŭe la perfidan sintenon de Litvinof en la Ligo de Nacioj! ('') Kontraŭe estas la devite de la dania "komunista" partio de la lastaj elektoj ekzemplo de tipe refo ruzo: la elektdeviso ("Fluajn komunistojn en la parlamenton!") kie en tutmondo estas la kompartioj likvidintaj la marksismon k leninismom!

havas la saman direkton.

Tamen la L.P.U. ne kredas ka la A.F.L. havas monépolon sur la kampo de la sindikata organizo. Tro ofte la sindikata burokrataro malbonvenigis la laboristojn de la grandaj industrioj tiel ke ĝi postulis la formigon de la craft union (sindikata nur por la altkvalitaj lab.) Multkaze gravaj grupoj per evidenta strikperfidado, burokrata persekuto kaj ŝikanado, krimoj kaj aliaj malbonaĵoj kiuj miskonfidigas al la sindikato devigis al eksmembriĝo. Kiu kaze la amasoj pro tiaj nesufereblaj situoj formos sendependajn sindikatojn la L.P.U. subtenos iliajn klopodojn kaj batalojn. Ni decide malaprobas la manovrojn de la Komunista partio kiuj celas la likvidigon al la sendependaj sindikatoj sen konsidero al la situo kiu estigis ĝin, kaj sen konsidero al ilia amasa bazo aŭ al la volo de la membraro kie la A.F.L. ne volas aŭ ne povas organizi la laboristojn helpos la L.P.U. al tiuj laboristoj konstrui sendependajn sindikatojn (industri-fakajn) Sed ĝi daŭrigos batali por unueca industrie organizata batalema movado sindikata.

La L.P.U. aprobas la t.n. industri-fakajn sindikatojn kaj provos helpi al la kunfandiĝo en ĉiuj fakoj kie tio necesas. (')

Ni admonas la organizitajn laboristojn je la tendenco kiu speciale post la N.R.A. rimarkiĝis: ligi la sindikatojn al la kapitalista registaro. Tiu politiko kiu estas subtenata per multaj gvidantoj de A.F.L. devas, se ĝi daŭrigos, nepre gvidi al senhelpo de la sindikatoj, al malgrandigo de ilia strikrajto kaj rajto komisi strikpostenojn, al malhelpo al ĉia aktiveco kaj al malfortigo al la resistforto de la laboristoj.

KAMPARLABORISTOJ KAMPARPOSEDANTOJ.

La parto de la kampara loĝantaro, sur kiu direkte bazas la L.P.U. estas la kamparlaboristoj kies vivindekso estas ankoraŭ pli malalta ol tiu de la industriaj laboristoj kaj kies klopodoj organizi sin estas subpremata en plej brutala maniero. La organizado de tiuj laboristoj en batalaj sindikatoj estas tre grava parto de la evoluo de la revolucia movado en Usono. La L.P.U. helpos speciale al tiu tasko kaj promesas subteni ĉiujn batalojn de la subpremataj kamparlaboristoj per la tuto de sia forto.

Milicnoj da chare croppers (laŭvorte: kooperativaj rikoltlaboristoj) kaj lu-farmistoj en Usono suferas preskaŭ sklavecon kaj havas mizeran vivon. Eĉ la farmistoj kiuj formale posedas la teron kiun ili prilaboras dromas en pligrandiĝanta ŝarĝo da ŝuldoj kaj hipotekoj kaj estas pro la kapitalismo ĉiam pli malmulte povantaj vivi per la vendo al siaj produktaĵoj. Ilia terura mizero gvidis ilin al egaj strikmovadoj, al lakt-strikoj kaj demonstracioj kontraŭ konfisko kaj eksmitoj ktp. Tiuj bataloj konsekvence povas havi progresan karakteron sed nur tiam povos havigi efikajn rezultojn se ili estas direktataj kontraŭ la kapitalisma sistemo.

Por la farmistoj kiel por ĉiuj subpremataj socikastoj la libereco kaj sekuro nur estas atingebla en la alianco kun la laborista klaso en la batalo por socialista socio.

LA NEGROJ K ALIAJ SUBPREMATAJ RASOJ.

La negroj estas la plej multe ekspluatata kaj plej persekutata parto de la popolo de tiu ĉi lando. La diferencoj inter la rasoj estas uzataj de la kapitalisma diktatoreco por malaltigi la vivstandardon de la laboristoj ĝenerale kaj malebligi al ili sin unuigi kontraŭ siaj subpremataj klopodoj kaj tiel verigi sian tutan liberigon. La L.P.U. seninterrompe laboras konvinki la blankajn laboristojn unuflanke kaj la negrajn laboristojn aliajn subprematajn rasgrupojn kiel japanoj, Meksikianoj, Filipinoj ktp. ke iliaj interesoj estas la samaj.

La elementa problemo estas tiu, unuigi la laboristojn sen respektivo al ilia raso en ekonomiaj kaj politikaj organizoj por komuna batalo.

(2) Industri-fakaj sindikatoj havas la principon - en ĉiu entrepreno nur unu sindikato. La elementoj (entreprenaj sindikatoj) unuigas poste laŭ industri-fakaj grupoj. La alia speco - profesifakaj sindikatoj - estas asocioj de laboristoj el nur unu profesio. Tiel povas okazi ke en unu entrepreno estas dekduo da sindikatoj. La industri-fakaj sindikatoj estas tial pli batalfortaj kaj pli "radikalaj" ol la profesifakaj. La sovetiaj sindikatoj estas industri-fakaj.

LA PERMANENTA REVOLUCIO.....TRIA KAJERO.....DEK UNUA PAĜO

La L.P.U. batalas por tuta egalrajtigo de negroj k ĉiuj aliaj subprem mat aj rasoj, ekonomie, politike, socie, kontraŭ diversaj salajroj, kontraŭ la linĉado, kontraŭ la "Jim Crewism", kontraŭ la ekskludo al negroj k aliaj grupoj al sindikatoj, k ĉiu alia formo de rasa aŭ nacia ŝovinismo. Sankte ni akcentas ke la negroj ne povas atingi la liberigon per alianco kun la negraj kapitalistoj k etburgoj, aŭ per la tuta negra kapitalismo. Nur per la tuta nenigo al la kapitalismo ili sin povas libereigi de diskriminado, ekspluatado k tiranio.

LA KOLONIAJ POPOLOJ.

La laboristoj en Usono, k la popoloj en Iberameriko, Filipinoj, Havajo k Liberio havas unu komunan malamikon - la usonan kapitalismon. La L. P. U. junas al tiuj popoloj sian nelimititan subtenon en la batalo kiun ili gvidas por la nelimitita rajto pri memdecido, libere de ĉiu ekonomia, milita aŭ politika interveno aŭ premo flanke de la usona imperiismo. Nia partio estas por la senkondiĉa k direkta sendependeco de la Filipinoj, de Havajo, Portoriko, Virginaj insuloj k aliaj dependaj ŝtatoj k kolonioj de Usono k por la returnigo de ĉiuj soldataj detaĉmentoj al la ekstere de Usono situataj regionoj. Plue la L. P. U. decidis aktive opozicii kontraŭ ĉiu celado de la usona kapitalismo kaŝe aŭ malkaŝe enpenetri en la memdecidrajton de iu popolo aŭ nacio.

La revolucioj en la koloniaj, preskaŭkoloniaj k influferoj de la usona imperiismoludos gravan rolon en la revolucia batalo por la faligo al la imperiistaj ekspluatantoj en la deflanko k renverse. Sukcesinta revolucio en Usono estas decidanta por la por la fato de la laboristoj en la tuta iberameriko aŭ en la iberamerikaj aŭ en iu de la koloniaj aŭ preskaŭ koloniaj landoj de Usono ekestiganta revolucio povus sin ekspansii tra la tutan kontinenton k repiigi la evoluon de la klasbatalo k la revolucion en la ĉeflando. La batalo kontraŭ la usona kapitalismo en ties ĉeflando k en ties granda imperio do estas nepartigeble kunigita. La L. P. U. subtenos aktive tiujn batalojn k provos ilin kordini.

SPECIALISTOJ K TEKNIKISTOJ.

La specialaj k teknikaj laboristoj havas gravan taskon en la batalo por la faligo al la kapitalismo k estigo al nova socia ordo. Pro tio la L. P. U. helpas al tiuj laboristoj estigi ekonomiajn organizojn aŭ ĝi provos enpenetri en la ekzistantajn. Ĝi celados korigi la tradiciajn kontraŭulojn de la amerikaj specialaj k teknikaj laboristoj kontraŭ la partopreno je sociaj k politikaj bataloj, k enigi ilin kunekun ĉiuj aliaj grupoj de ekspluatatoj en la revolucionan laboristan movadon.

LA SENLABORULOJ.

La granda k jam tiel longe ekzistanta armeo de senlaboruloj estas en la la periodo de rapida disigo de la kapitalismo la kolektujo por ĉiaj socio nekontentaj. En la situacio kiam por la senlaboruloj la vivo estas perdinta ĉiun sencekon socian ili aliĝos al la movado kiu konvinke promesas al ili novan k sekuran situon en la sociala ordo. Se la movado de la laborista klaso ne ampleksos ankaŭ la senlaborulojn, subtenante iliajn batalojn k konvinke montrante al ili la revolucionan vojon el la krizo ili farigos la viktimoj de la ŝovinisma militisma propagando k de la faŝisma demagogio. La L. P. U. opozicias kontraŭ ĉiuj provoj estigi barojn inter la senlaboruloj k okupatoj k ĉiam akcentos la komunan de la intereso de ambaŭ. Ĝi en la akciono montros kiel oni povas kunigi la batalon de la laboruloj k senlaboruloj kontraŭ la komuna malamiko. Ĝi junas subteni ĉiujn batalajn de la senlaboraj amasoj kontraŭ eksmitoj, por faciligoj k sociaj sekuroj.

LA JUNLABORISTOJ.

La kapitalisma sistemo estas dum sia tuta ekzisto karakterizita per la abomena ekspluatado al junuloj k infanoj. La kapitalisma socio povas hodiaŭ ĉi je malsatigaj salajroj ne doni al milionoj da siaj junulaj laboroj. Ĝi nur povas doni devigantan mensogon k veran nenigon en faŝista reakcio k milito.

La laborista k studenta junularo trovas eb la L. P. U. kies celo estas la estigo al socialista socio. La ĉiaman antaŭbataladon por siaj intereso, la partio do transprenas kiel unu el la plej gravaj taskoj la estigon al junula organizo kiu ampleksos la junlaboristojn, junkemparistojn k studentojn k fundamentas je la partiprincipoj de la revolucionaria marksismo.

LA UNUECA BATALFRONTO.

Malgraŭ la organizaj k politikaj diferencoj devas la laboristoj por defendi siajn rajtojn k pluigi siajn interesojn unuece agadi. Se ili tio ne faras estas salajro-k subvencionaltigoj, kreskanta forigo al politikaj k civitanaj rajtoj, k fine milito k venko de la faŝismo certaj. Tio ne signifas ke oni faru la malgustan k praktike nepoban politikon kiel ĝi prop onigis de la komunista partio per la "unueca fronto nur de malsupre". Same la L.P.U. malaprobas la propravalajn arangojn inter la oficialaj burekrataroj kiuj estas aldevigataj al la amasoj, k la t.p. "ne-atak-kontraktoj" kiuj fakte signifas kapitulacion antaŭ la reformista tendenco. Ĉi tiu malheligas la principajn diferencojn inter la reformistoj k la revolucia partio. La L.P.U. estas por honesta zorgo k firmigita unueca fronto por specialaj k direktaj celoj de la laboristoj. Tiaj unuecfrontakcionoj kiuj la partoprenantaj organizoj rezervas sian tutan organizan k politikan liberon instruas al la laboristoj la neceson k la valoron de la unueca fronto, montros la malfonton k la perfidon de la reaciaj k reformistaj gvidantoj k donas al la revolucia partio la okazon montridum la raciono la ĝuston de siaj principoj k de sia taktiko. Tial la unuecfrontakcionoj estas nepre prepari por ĉi tiu revolucia unueco kiuj en la revolucia situacio ebligas al la laboristoj preni la politikan potencon.

EPILOGO.

Tio estas la programo de la L.P. en Usono, unu el tiuj partioj kiuj batalas por la Kvara Internacio. Nun la stalinistoj malkaŝe preparas la likvidigon de la Kominternio k de ties suborganizoj - ni ne malkonsentas ke ili likvidas organizojn kiel ekz. I.P.E., la rugajn sindikatojn ktp, sed la formo de la likvigigo nepre estas malaprobinda - k jam komencas propagandi la unuecan partion laboristan - kp Francio, Kanadio, Britio ktp - t.e. ili malkaŝe perfidas la laboristan movadon. Sed aliflanke kreskas ĉie en la mondo la movado por la Kvara internacio. Ĉi tiu programo estas pruvo por tio!

REDAKCIAJ KOMUNIKOJ.

Ĉi tiu kajero estas la dua eldono (decembro) de la tria kajero de LA PERMANENTA REVOLUCIO. Unua eldono aperis en septembro. De la unuaj eldonaĵoj estas kelkaj ekzempleroj ankoraŭ haveblaj. Ni petas ĉiujn kamaradojn sendi monon - membrokcion aŭ abonmonon - por ke ni povu daŭrigi la serion! Laŭeble aperos post kelkaj semajnoj kritiko pri la sepa mondkongreso de Kominternio, se ni ne sufiĉe frue ricevas la manuskripton aperos anstataŭe la primilitaj tezoj de la I.K.L. (La Kvara internacio k la milito), la plej bona marksisma pritakto pri la milita problemo kiel kvara kajero de nia organo.

La jenaj gazetoj havis recenzon aŭ mencion pri La perm. rev.
 ARGENTINA ESPERANTISTO (Misiones 369, Buenos Aires), LA SEMANTO (kial ne plu sendata al ni? K'dino Mad Mevo, 34 rue des Pitons, Genève) LA SOCIALISTO (F. Chamarré, Le Gabut, La Rochelle, Francio) LA LABORISTA ESPERANTISTO (Tre longa recenzo. L. Rosenbloom, 79 Bent. Str., Cheetham, Manchester 8, Britio)
 En la jenaj gazetoj aperis artikoloj pri la IV'a internacio aŭ sim.
 SUR POSTENO, majo, artik. pri svisia lab. esp. kongreso, (Amsterdam Z, Postbus 25) LA SEMANTO kun art. de Trocki, SENNACIULO kun organizaj komunikoj de Bolenfrat, LA lab. ESP. k NIA BULTENO kun org. kom. de Bolenfrat, SVIDA LAB. ESP. aperigis antaŭ kelkaj monatoj longan proteston redakcian kontraŭ nia propagando.
 Estas sendataj al ni plue antaŭ kelkaj monatoj, sed pro teknikaj kaŭzoj nur nun publikigataj BULGARA ESPERANTISTO (Adreso?), LA SUDA STELO (Slavonski Brod, poŝtfolio 44). AŭSTRIA ESPERANTISTO petis pri publikigo de komunikoj pri la 29-a burĝa esp. kongreso, kion ni kompreneble ne faras, adreso Wien I, Neue Burg. Plue lasttempe HEREZULO, adr. Esperanto, 14, av. de Carrière, Paris 12-e, plus LABOR. ESP. de NORVEGIO.
 Kelkaj burĝaj gazetoj ŝajne ne opinias necese recenzi nin. De k-do Lanti ni ricevis Broŝuron kiun ni recenzis en la unua eldono, ĉi tie ni bedaŭre ne plu havas spacon. Vd. la postan kajeron!